

Pismo potpisano sa „Gradski komitet Saveza omladine Beograd“, objavljeno u prošlom broju „Mladosti“, prisiljava nas da, u cilju pravilnog informisanja javnosti, a takođe i u cilju odbrane svog ljudskog dostojanstva, izjavimo sledeće:

1

U periodu od 14. maja 1969. godine, pa do 29. maja iste godine, tj. do dana kada je štampan 659. broj „Mladosti“, nije održan nikakav plenarni sastanak GK SOS za Beograd, te, prema tome, ovaj forum nije mogao ni da diskutuje o našoj „Izjavi br. 101“, niti da usvoji bilo kakvo Pismo koje se, ipak, pod njegovim potpisom, pojavilo u vidu replike na pomenutu izjavu.

Kako je, opet, samo plenum GK SOS za Beograd nadležan i ovlašćen za predlaganje, pisanje, usvajanje, potpisivanje i raspoređivanje ovakvih i sličnih pisama, postaju, nadamo se, jasni „demokratski duh“ i „samoupravni principi“ jednog dela užeg rukovodstva GK SOS za Beograd.

2

Pismo potpisano sa „Gradski komitet Saveza omladine Beograd“ NI JEDNIM ARGUMENTOM NE ODGOVARA NA NAŠE STAVOVE IZ „IZJAVE BR. 101“. Pitanja postavljena na samom plenumu a potom i u „Izjavi br. 101“ ostaju i dalje otvorena:

a) U čemu i zbog čega „sadržinska orijentacija i koncepcija revije „Susret“ ne odgovara organizaciji SO Beograda“? Ovu, osnovnu tvrdnju, niko nije argumentovao niti na sastanku, niti u „Zaključcima“ i Pismu. Sa njom se operiše kao sa nepobitnom, bezpogovornom istinom, dogmom o kojoj ne treba raspravljati. Zašto?

b) Kakva je to nova koncepcija u čije ime je smenjena dosadašnja redakcija a o kojoj ni na sastanku, ni u zaključcima ni u Pismu — nije izrečena NI JEDNA REČ? Da li je to ta „konstruktivna kritika“ koja, za razliku od „Susretove kritike svega postojećeg“, ZNA ŠTA HOĆE UMESTO POSTOJEĆEG?

c) Zašto je, pri odlučivanju o tako bitnim pitanjima opstanka i budućnosti revije „Susret“, zaobiđen Izdavački savet koji je, kao ORGAN DRUŠTVENOG UPRAVLJANJA, formiran upravo zato da bi razmatrao sadržinsku i programsku orijentaciju i kompetentno odlučivao o tome? Da li je to učinjeno stoga što je Savet, krajem marta, raspravljao o radu redakcije i što, i pored nekih kritičkih primedbi, nije ni pomišljao na bilo kakve administrativne mere?

d) Zašto nije ništa učinjeno na realizaciji Zaključaka GK SOS za Beograd od 14. novembra 1968. godine u kojima se nalaže:

— „organizovanje javne diskusije o „Susretu“ među mladim ljudima, u omladinskim organizacijama i institucijama. U diskusiji treba uključiti poznate javne i kulturne radnike, publiciste, novinare, političare i sve one koji svojim znanjem i osobito poznavanjem „Susreta“ mogu da doprinesu...“

— „organizovanje izrade stručne analize sadržaja lista i ovaj posao će se poveriti za to odgovarajućim profesionalnim institucijama...“

— iznalaženje sredstava za prelazak revije na nedeljno izlaženje i poboljšanje uslova rada redakcije.

e) Zašto se javna diskusija organizuje NAKON a ne PRE donetih odluka i osuda? Da li zbog toga što takvu diskusiju i nije moguće organizovati tokom leta ili zato što se otvaranjem dijaloga POST FESTUM ukida, zapravo, svaka njegova mogućnost?

f) Zašto se i na sastanku, i u „Zaključcima“ i u Pismu operiše sa LAŽNIM PODACIMA o tiražu i prodaji lista? Nije tačno, a to smo i na sastanku istakli, da su, kao što to piše u „Zaključcima“: II, IX, X i XII gimnazija i Arhitektonska škola odbile da primaju list. Uostalom, zašto se prenebregava činjenica da je Izdavački savet, na svom poslednjem sastanku, razmatrao i izveštaj o finansijskom poslovanju i prihodima koje je ostvarila redakcija, i da je, nakon toga, odao redakciji priznanje?

izjava broj 102

poslednji odgovor redakcije „susreta“

g) Zašto je na pojedine članove Gradskog komiteta, pa čak i urednike „Susreta“, vršen pritisak da se izjasne protiv „aktivnosti redakcije „Susreta“ i da se s njom desolidarišu?

h) Zašto su članovi redakcije onemogućavani u svojim izlaganjima na plenumu od 14. maja 1969. godine, dobacivanjem, vrdanjem, bukom pa, čak, i pretnjama fizičkim obračunom(!)?

Uostalom, pomenuto Pismo i ne pokušava da, na bilo koji način, demantuje ma i jednu rečenicu naše prethodne izjave koja govori o nedemokratskom duhu i atmosferi u kojoj je plenum vođen.

i) Zašto na samom sastanku nije konstatovano da nije prisutan kvorum i zašto se sada pokušava sa falsifikovanjem rezultata glasanja? Na sastanku je glasao 21 član GK SO (od 44) a ne, kako piše u „Zaključcima“ — 24.

Umesto odgovora na sva ova pitanja pomenuto Pismo sadrži čitav niz proverenih načina insinuiranja, proizvoljnih tvrdnji, izvrtanja činjenica, intelektualne ekvilibristike, moralnih podmetanja te sličnih, dobro poznatih radova iz arsenala političke diskvalifikacije koja, po logici stvari, dolazi uvek kada nije moguće snagom istine osporiti navode suprotne strane u polemici. Redakcija „Susreta“ nije nikada, kako se to u Pismu kaže, samozadovoljno verovala u svoju nepogrešivost (o tome najbolje govori razvoj od 1. do 100. broja „Susreta“) ali je uvek bila ubeđena da je njen jedini moćni način delovanja upravo ta „inkriminisanja“ nonkonformistička, otvorena i društveno angažovana pozicija, u odnosu na sve pojava, probleme i pitanja vezana za vitalne interese mlade generacije. Ali, redakcija nikada nije mogla da prihvati poistovećivanje tih interesa sa ciljevima jednog uskog dela „omladinske elite“, sa svešću onog samozadovoljnog, nepogrešivog kruga omladinskih rukovodilaca koji je uzurpirao pravo da najbolje poznađe osećanja i misli mladih ljudi ove zemlje.

3

Nećemo se mnogo upuštati u to kako pisci Pisma potpisano sa „Gradski komitet Saveza omladine“ „citiraju“ zaključke Gradskog

komiteta od 14. novembra 1968. godine. Prečutkujući činjenicu da je na tom sastanku izglasano jednoglasno poverenje redakciji „Susreta“, oni citiraju:

„Postoji izvesna zatvorenost redakcije u odnosu na omladinsku organizaciju...“, previđajući da u tekstu zaključaka iza toga stoji: „S DRUGE STRANE, OMLADINSKI FORUM I INSTITUCIJE NISU POKAZALI DOVOLJNO ZAJINTERESOVANOSTI DA BITNO UTIČU NA SADRŽAJ I FORMU LISTA“.

Usvajajući ove zaključke tadašnji Gradski komitet nije mislio na „uticaj“ koji će se vršiti administrativnim merama i smenjivanjima, već na saradnju, inicijativu, pomoć, stalnu koordinaciju između redakcije i GK SO. Međutim, svi pokušaji redakcije da ostvari čvršći, radni kontakt sa pojedinim članovima Gradskog komiteta ostajali su bez efekta. Više nego bilo kome drugome stranice „Susreta“ bile su otvorene članovima ovog foruma, više nego bilo koga drugog mi smo ih pozivali i molili da pišu i saraduju, da daju svoje sugestije redakciji, da pokrenu polemiku sa autorima napisa sa kojima se ne slažu... Međutim, sve to bilo je bez gotovo ikakvog efekta. Umesto toga, kao jedan od „argumentata“ protiv redakcije na sastanku je istaknuto da je glavni urednik odbio ponuđeni tekst jednog člana GK SO (Borislava Mitrovića). Borislav Mitrović je, verovatno slučajno, zaboravio tom prilikom da napomene da se ponuđeni napis odnosio na ANTIKOMUNISTIČKO RASPOLOŽENJE ČEHOSLOVAČKE OMLADINE i da mu je, nakon ovakve ponude, glavni urednik preporučio da napis ponudi „Komsomolskoj pravdi“ ili nekim sličnim lagerskim novinama.

4

Dalje, koliko je GK SOS za Beograd, odnosno jednoj grupi u ovom forumu, stalo do dijaloga i javne diskusije, najbolje govori činjenica da su oni učinili sve (i uspeali) da spreče organizovanje javne tribine u Domu omladine, gde bi morali otvoreno, javno i odgovorno izložiti svoje argumente o razlozima administrativnog smenjivanja redakcije revije „Susret“ i konačno reći šta je to u „Susretovoj“ koncepciji što ne odgovara Savezu omladine, te kakva je to nova koncepcija u ime koje je redakcija smenjena.

5.

S obzirom da se i u „Zaključcima“ štampanim u prošlom broju „Mladosti“ i u nekim izjavama predsednika GK SOS za Beograd, manipulise „nekim članovima bivše redakcije koji će ostati u novoj redakciji“ dole potpisani članovi „bivšeg“ redakcijskog kolegijuma „Susreta“ izjavljuju još jednom da nemaju nikakvih namera da dalje saraduju sa Ovim Gradskim komitetom odnosno, s njegovom najužom rukovodećom grupom. I u ovoj i u prethodnoj izjavi dali smo dovoljno argumenata za ovakav stav.

No, i ovoga puta podvlačimo da ćemo se za stavove koje smo zastupali uređujući „Susret“, boriti još doslednije nego do sada, istupajući kao javni i društveni radnici ili kao autori napisa u drugim javnim glasilima. Nadamo se da će sud o takvom delovanju proizići iz njegove stvarne društvene vrednosti, a da naše profesionalno i ljudsko dostojanstvo neće više nikada biti tako grubo povredeno kao na Plenumu GK SOS za Beograd od 14. maja 1969. godine i kao u Pismu „Gradskog komiteta Saveza omladine Beograd“.

U Beogradu,
31. maja 1969.

članovi redakcije
revije SUSRET:

Mirko Klarin
Borka Pavićević
Bogdan Tirnanić
Vladimir Manojlović
Milovan Vitezović